

LBRIS

We know
books

Snowglobe 1

Copyright © 2020 by Soyoung Park

All rights reserved.

Originally published in Korea by Changbi Publishers, Inc.

© 2025 by Alice Books, pentru ediția în limba română

Această carte este publicată cu sprijinul Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Redactare: Vasilica Turculeț

Corectură: Casian Gămănuț

Imagini copertă: © Olegusk/Shutterstock.com

© Vladfotograf/Shutterstock.com

© Prapai Butta/Shutterstock.com

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PARK, SOYOUNG

Globul de zăpadă / Soyoung Park; trad. din lb. coreeană și note de Virgil-Mihai

Țăru. - Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-36-1

I. Țăru, Virgil-Mihai (trad.; note)

821.531

SOYOUNG PARK

GLOBUL DE ZĂPADĂ

TRADUCERE DIN LIMBA COREEANĂ
ȘI NOTE DE VIRGIL-MIHAI ȚĂRU

2025

Cuprins

Personaje principale 5

Partea I

Eu

Epoca Globului de zăpadă.....	9
Respirația fierbinte a două sute de oameni.....	17
Accidentul misterios, vizitatorul misterios	27
Mai șocant decât nouă crime în serie	41
O misiune pe care numai eu o pot duce la bun sfârșit.....	48
Analgezice și anestezice.....	56
Un eveniment de necrezut.....	65

Partea a II-a

Tu

O lume de vis.....	75
Yibonn Media Group.....	86
Eu, cea din oglindă.....	93
Goh Haeri, noua prezentatoare meteo	105
O parte din secret.....	114
Iubire și nădejde	122
E posibil un final fericit?.....	132

Copila care caută necazul.....	140
O cameră numai a mea.....	149
Un serial fără scenariu	162
Cea de-a doua propunere	171
Zona interzisă.....	185
Scrisorile secrete ale celor doi.....	198
Primul serial	207
Invitatul-surpriză.....	217
Un telefon în miez de noapte	227
Adevărul.....	236

Partea a III-a Noi

Exilul	247
Rezerva rezervei.....	257
Ceva ce nimeni n-a mai făcut vreodată	270
Supraviețuirea.....	280
Cercetătoarea cu ochelari de schi	289
Identitatea sosiei.....	298
Show-ul fără de sfârșit	307
Ultima Goh Haeri.....	317
Fetița drăgălașă	326
Isteria de vineri seara	334
Preluarea studioului de televiziune.....	342
O rugămintă de demult.....	350
Eu și noi, mâine	358
Desființarea canalului 60	367
Un nou viitor	376
<i>Epilog</i>	383
<i>Side story 1 – Mâna unui ucigaș</i>	385
<i>Side story 2 – Trezire și conștientizare</i>	393
<i>Nota autoarei</i>	395

În colecția DARING ALICE au mai apărut:

Sohn Won-pyung, *Migdală*
 M.L. Rio, *Dacă am fi ticăloși*
 Travis Baldree, *Legende & Latte*
 Dizz Tate, *Brute*

În curând:

Kelly Mustian, *Fetele din casa de pe lac*

Epoca Globului de zăpadă

Cu o pătură groasă pe genunchi, bunica se uită la televizor în sufragerie. Se difuzează serialul ei preferat. În colțul din dreapta jos al ecranului defilează un șir de litere albe ce anunță starea vremii.

Minima e de -46°C .

Cu trei grade mai puțin față de ieri. Lângă cifrele care indică temperatura se vede și o pictogramă ce anunță zăpadă și viscol. Ninsoarea ar putea începe în oricare moment al zilei.

Bunica se ridică și pune ibricul pe aragaz. Ongi, care iar s-a trezit târziu, se apropie morocănos, cu periuța de dinți în gură.

— Vreau să fiu din nou elev!

Școlile se închid când temperatura scade sub -45°C .

— Hai, spală-te pe dinți și lasă vorba! îl împung eu ușor.

Desigur, bunica o să țină și azi televizorul deschis toată ziua pe canalul 60. E canalul dedicat reality-show-ului *Goh Haeri*, care difuzează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru doar seriale în care apare Goh Haeri.

— Gândește-te și tu un pic! zice Ongi pe un ton nemulțumit, postându-se în fața mea. Cu zece luni în urmă aveam

16 ani, iar acum am tot atât! Cum poate cineva să spună că îndur gerul mai bine acum, doar pentru că am absolvit?

Mă încrunt la Ongi, al cărui corp acoperă ecranul televizorului în întregime.

— Bă, Ongi, vezi că dai pastă de dinți pe jos!

Ongi e fratele meu geamăn, născut cu zece minute înaintea mea. Din când în când, își dă aere de frate mai mare și devine, de fiecare dată, hilar. Motivul pentru care m-am născut după el e pentru că am vrut să mai stau puțin în burta mamei.

Bunica, uitându-se la televizor din fotoliul al cărui șezut s-a afundat de tot, întoarce capul spre noi.

— Ongi, nu te mai purta ca un copil de față cu prietena ta!

Ongi, ca și cum și-ar da afară resentimentele, scuipă în chiuveta din bucătărie.

— Mamaie, de ce tot zici că Chobahm e prietena mea?!

Bunica suferă de demență și crede că sunt prietena lui Ongi și că vin să-i vizitez în fiecare zi.

Fără să mai spun nimic, mă duc la baie și umplu un lighean de aluminiu cu apă de la robinet, rece ca gheața.

— Prietena lui Ongi, spală-te pe cap cu asta, zice bunica, aducând ibricul și amestecând apa fierbinte cu cea din lighean. Ongi mi-a zis să ți-o aduc ție, că lui nu-i trebuie.

Cu degetul în lighean, ca să verifice temperatura apei, bunica radiază de fericire pentru nepotul ei, care știe să fie grijuliu cu iubita sa.

— Mersi, mamaie! spun eu, râzând ștregărește către Ongi.

Dând să iasă din baie, bunica se întoarce și se uită fix în ochii mei.

— Vorbești întocmai ca nepoata mea! spune bătrâna cu ochii plini de dor, după care se așază iar în fotoliu.

*

Oho! Aaah! Ongi și cu mine scoatem tot felul de sunete cât ne încălțăm cu ghetele groase de iarnă. Nici n-aveam cum altfel, mișcările ne sunt îngreunate de straturile de haine – trei pantaloni și șase bluze – cu care e îmbrăcat fiecare. La final ne punem câte două perechi de mănuși, masca împotriva frigului ce ne acoperă întreaga față, mai puțin ochii, și, pe cap, gluga de blană a canadienei.

— Mamaie, am plecat! Săru-mâna!

În timp ce vocea viguroasă a lui Ongi răsună și eu deschid ușa de la intrare, bunica ne oprește cu o voce alertă.

— Vai de mine, Ongi! Chobahm a apărut în reclamă!

Ongi și cu mine schimbăm priviri nedumerite.

— Of, puiții mei! continuă vocea veselă a bunicii.

Pe ecranul televizorului de la care bunica nu-și poate desprinde ochii apare o reclamă cu Goh Haeri, actrița care tocmai a fost aleasă să devină noua prezentatoare meteo.

Deși Ongi nu vrea să recunoască, Goh Haeri și cu mine semănăm foarte mult. Avem aceeași zi de naștere și amândouă suntem stângace. Numai bunica mă confundă cu Goh Haeri. În timp ce eu am obrazii crăpați din cauza frigului și îmi tund părul scurt pentru a-l putea spăla repede cu apă rece, Goh Haeri, ca toți cei care s-au născut sau au crescut în Glob, are tenul strălucitor și părul lung.

Într-o lume în care temperatura medie în timpul iernii e de -41°C , Globul de zăpadă este singura zonă caldă. Pentru a menține căldura, s-a construit un tavan uriaș, ca o cupolă de sticlă, iar din cauză că a ajuns să semene întocmai cu un glob de zăpadă muzical, oamenii i-au spus pur și simplu Globul de zăpadă.

Cei care, la fel ca Goh Haeri, trăiesc în Glob sunt nu miși actori, deoarece viața lor e regizată sub forma unor reality-show-uri și difuzată în lumea largă. Goh Haeri a fost selectată să fie noua prezentatoare meteo, un rol rezervat doar celor mai populari actori, doborând recordul „celui mai tânăr prezentator meteo”.

Îmbrăcată frumos într-un costum, Goh Haeri vorbește din platou cu o voce plină de încredere.

— Începând cu 1 ianuarie, subsemnata Goh Haeri vă va prezenta vremea. Știu că mă veți aștepta cu nerăbdare!

Ochii îmi rămân fixați pe zâmbetul ei minunat, gândindu-mă că, dacă ajung în Glob, o pot întâlni în persoană.

Dacă părul mi-ar crește la fel de tare pe cât îmi doresc să ajung în Glob, ar fi suficient de lung ca să mătur podeaua cu el, chiar dacă mi l-aș rade în fiecare seară! Poate că tocmai această dorință a mea o orbește și pe mamaie. Poate că spiritul meu a ajuns deja în Glob înaintea mea și, tocmai de aceea, de fiecare dată când bunica o vede pe Haeri la televizor, o confundă cu mine.

Ongi, care și-a desprins ochii de la Haeri și a ieșit deja pe ușă, plescăie din limbă cu nemulțumire.

— Care-i problema? întreb încruntată.

— Dacă n-am fi spus baliverne cum că tu și cu Haeri ați fi gemene, acum poate că...

— Hai, tacă-ți fleanca sau te bag cu capu-n zăpadă! spun cu voce tare ca să-mi ascund jena, fără să-l las să-și ducă fraza până la capăt și trăgându-i un pumn în coaste.

Datorită celor șase straturi de haine, Ongi nu simte nimic și continuă să turuie. Ieșim pe ușă ciondănindu-ne.

În sfârșit dăm piept cu cele -46°C .

Imediat ce ieșim, simțim cum mucoasa nazală îngheață instantaneu, iar genele devin albe după doar câteva clipiri.

— Ah, ce frig e! spune Ongi, tremurând din toate încheieturile.

De la șase ani, Ongi și cu mine am mers împreună la școală. S-au făcut zece ani de atunci. De anul ăsta, din februarie, mergem împreună la centrala electrică.

Ca întotdeauna, cerul e înnorat de parcă ar sta să ningă în orice moment și totul de jur împrejur e alb. Printre copacii înalți ale căror ramuri suportă greutatea zăpezii căzute în urmă cu trei zile se pot vedea ici-colo cabane de lemn căzute în paragină odată cu trecerea timpului.

Ongi și cu mine mergem în pas alert pentru a prinde autobuzul. Distanța de acasă până la centrală ar putea fi parcursă pe jos, dar pe o vreme ca asta trebuie luat neapărat autobuzul.

Chiar dacă merg în fiecare zi prin zăpada adâncă în care mi se afundă picioarele, tot obolesc. Masca de pe față se umezește de la respirație, dar îngheață imediat. Nu simt că buzele mi-au înghețat, dar știu că acest lucru se datorează faptului că eram deja pe jumătate înghețată din momentul în care am ieșit din casă.

Cu câțiva pași înaintea mea, Ongi apucă brusc trunchiul unui copac și începe să-l scuture, făcând să-mi cadă în cap zăpadă de pe crengi, iar când închid ochii o ia la goană, țipând în urmă:

— Pariu că ajung primul în stația de autobuz!

— Bă, Ongi, trișezi!

Cuiva i s-ar putea părea că nu facem decât să ne deplasăm greoi prin zăpada adâncă, dar noi știm că încercăm din răspuțeri să fugim.

Fugind și privind doar înainte, Ongi urlă din toți rărunchii:

— Cine pierde spală singur rufele timp de o lună!

— Stai doar să te prind! Te omor cu mâna mea!

Alerg cu disperare să-l prind din urmă pe Ongi.

— Cu cine ai tupeu să te iei la întrecere? lansez eu imediat ce ating panoul ușor înclinat al stației de autobuz, zâmbind triumfătoare către Ongi, care ajunge cu câțiva pași după mine.

Dar mă apucă de braț și mă trage către el, aruncându-mi o privire îngrijorată și făcând semn spre persoana care e deja în stație.

Femeia respectivă ne salută din cap cu stângăcie. Nici eu, nici Ongi nu schițăm niciun gest.

Femeia are 29 de ani, 1,74 înălțime, o talie subțire și un aspect nevinovat. O cheamă Jo Miryu și are grupa de sânge A. O cunosc atât de bine pentru că a fost actriță în Glob.

Jo Miryu a fost selectată ca actriță la vârsta de 19 ani și a locuit în Glob timp de șapte ani. E cunoscută pentru faptul că a ucis nouă bărbați. Serialul în care a apărut și în care, profitând de fizicul ei nevinovat, i-a omorât pe cei nouă bărbați a fost un hit de box-office la acea vreme. Regizorul care a produs serialul cu Miryu în rolul principal vreme de șapte ani a primit cea mai înaltă medalie de onoare pentru pelicula respectivă.

Dar, când serialul s-a încheiat din senin, Jo Miryu a revenit în satul natal și a început să fie evitată de toată lumea. Până și membrii familiei ei s-au mutat în alt sat cu puțin înainte ca ea să se întoarcă, fiindcă nu au avut forța necesară să trăiască cu stigmatul de a fi rude cu un criminal. La acea vreme, Ongi și cu mine aveam 13 ani și am crescut avertizați repetat, acasă și la școală, să nu intrăm în vorbă și să nu avem vreun contact vizual cu Jo Miryu.

Însă eu am fost tot timpul intrigată de ea. Am vrut să aflu mai multe despre experiența ei reală din Globul de zăpadă. Auzisem că o plimbare într-o noapte de început de vară e nespus de plăcută și mereu m-am întrebat dacă chiar așa stau lucrurile.

Ongi, care mă cunoaște atât de bine, se interpune între mine și Jo Miryu și mă avertizează din priviri: „Nici măcar să nu te gândești să vorbești cu ea!”

Nu după mult timp, un autobuz supraetajat și ruginit, cu o parte din vopseaua verde-închis scorojită, sosește în stație. Autobuzele sunt singurul mijloc de transport. Oamenii se înghesuie în ele ca vitele pentru a merge la serviciu. Încap până la o sută de persoane. Desigur, și elevii iau același autobuz până la școală și înapoi.

— Cum de îndrăznești să pui piciorul la mine în autobuz? Atât de nesimțită ești, așa de dimineață?

Domnul Jaeri, șoferul, o oprește cu mâna pe Jo Miryu, când aceasta încearcă să urce în autobuz înaintea mea și a lui Ongi.

— Dispari din fața ochilor mei!

— Nu vreau decât să trec pe la poștă, spune Jo Miryu din ușă, urcată numai cu un picior în autobuz.

Oficiul poștal, supermarketul, spălătoria, cabinetul medical și toate locurile unde oamenii au nevoie să ajungă se află în interiorul centralei electrice. Din moment ce toți lucrează la centrală, oamenii nu au nevoie să se ducă în mod special acolo ca să-și rezolve treburile, le fac după ce ies de la serviciu. În schimb, Jo Miryu, care acum își câștigă existența doar din vânatul iepurilor și din pescuitul la copcă, trebuie să se ducă special la centrală când are treburi de rezolvat.

— Am entorsă la picior. Lăsați-mă, vă rog, să iau autobuzul măcar azi!

— Nu te mai prefăce atâta că ești firavă!
Auzind cuvintele răstite ale domnului Jaeri, oamenii din autobuz încep să-și exprime acordul.

— Ce tot stai la vorbă cu ea? Lasă-i pe oamenii din spate să urce și hai să pornim!

— Dacă mai stăm mult pe loc, întârziem la muncă!

În cele din urmă, Jo Miryu își coboară piciorul drept din autobuz.

Când dau să urc în autobuz după Ongi, Jo Miryu mă strigă cu o voce timidă.

— Elevo, ascultă-mă, te rog!

— Poftim?

— Ai putea să treci pe la poștă puțin mai târziu? Nu trebuie decât să întrebi dacă au primit vreo scrisoare pe numele Jo Miryu.

Nu știi din ce motiv, dar nu pot scoate nicio vorbă pe gură, așa că doar dau din cap, buimacă.

— Te aștept aici când se termină programul de la centrală! Mersi mult!

Înainte ca ușa autobuzului să se închidă, Ongi aruncă câteva cuvinte către Jo Miryu:

— Să nu care cumva s-o aștepti pe sora mea!

După ce se închide ușa, Ongi mă întreabă:

— Ai înnebunit? Cine știe ce vrea să-ți facă?!

Evit contactul vizual și ridic din umeri.

— E... Sunt fată, spun eu, știind că Jo Miryu nu a omorât decât bărbați.

Ongi, rămas fără cuvinte în fața argumentului meu uimitor, izbucnește în râs, iar domnul Jaeri își mușcă buza de jos ca și cum i-ar fi frică de ceva.

Respirația fierbinte a două sute de oameni

— Ați venit?

Dintr-o parte a holului principal unde vorbește cu alți oameni, mama ne vede și ne face semn cu mâna. Muncеște în schimbul unu la centrală, așa că începe la ora șase dimineața și termină la patru după-amiaza. Cele patru schimburi ale programului de lucru le sunt împărțite muncitorilor în mod aleatoriu, printr-o loterie ce are loc în fiecare trimestru.

Îi fac și eu, la rândul meu, semn cu mâna mamei și fug către locul în care stau îngrămădite revistele *Ghid TV*, ca să iau un exemplar. E la fel de interesantă ca seriilele din Glob. Desigur, programul sutelor de canale TV ale Globului e în sine o informație importantă. De asemenea, e o plăcere să cauți în ghid seriilele care încep și se termină în fiecare săptămână.

— O! Ce bine c-am mai prins!

În plus, articolul special de săptămâna asta e un interviu cu regizoarea Cha Seol, cea pe care o respect cel mai mult pe lume și cea care regizează serialul în care apare Haeri.

Mă întorc cu un exemplar al *Ghidului TV* sub braț. L-aș putea citi chiar acum, dar nu vreau să-mi stric plăcerea de a-l citi confortabil odată întoarsă acasă, după o zi grea de muncă.

Cu toate acestea, nu mă pot împiedica să-l răsfoiesc.

— Să mă uit doar la rubrica de sfaturi practice?

Ghid TV publică o dată pe săptămână sfaturi și informații pentru viitorii actori și regizori, iar rubrica de sfaturi pentru regizori este de departe cea care mă interesează cel mai mult.

— Chobahm, ascuți ce-ți zic sau ești cu mintea-n altă parte? mă strigă Ongi, care a venit și el să-și ia un exemplar. Ți-am zis să nu mai vorbești niciodată cu tipa aia, ai înțeles?

— Nu ești decât un papă-lapte!

— Vino, bă, mai repede, să descarci marfa! îl strigă pe Ongi dintr-odată, dinspre poarta din spate a centralei, enerwantul șef de echipă.

— Da, vin imediat!

Las să-mi scape un sunet de nemulțumire când îl văd pe Ongi fugind cu atâta servilitate către ușa din dos, moment în care cineva mă bate pe spate.

— Chobahm!

Când mă întorc, o văd pe Jaeyun zâmbindu-mi cu toți dinții. De bucurie, vorbesc tare.

— Jaeyun! Deja te-ai întors!

— Nici să nu-mi aduci aminte! A nins trei zile fără-nce-tare. Am crezut că mor pe drum înapoi!

Jaeyun e mecanic de tren pe magistrala 9.

Există un total de paisprezece magistrale de tren în întreaga lume și fiecărei linii îi e alocat câte un tren. Toate trenurile pornesc din Glob și circulă de-a lungul magistral-elor numerotate de la 1 la 14, livrând alimentele necesare

școlilor și centralelor electrice din fiecare localitate, mărfu-rile de vânzare din supermarketuri și alte articole fabricate în Glob, pe care oamenii le comandă din când în când.

Pentru că satul nostru se află la capătul magistralei 9, mecanicul a fost întotdeauna ales de la noi din sat. Jaeyun are deja șase ani de când lucrează în acest post.

— Știai că, atunci când vremea se înrăutățește, televizor-ul din cabina de control se oprește automat ca să te lase să te concentrezi la drum? Așadar, stăteam în tăcere, privind doar întunericul și pătura de zăpadă din față, și la un mo-ment dat a început să ningă abundent cu fulgi cât pumnul de mari! Pe deasupra, mai și fulgera! M-am trezit rugân-du-mă cerului să scap cu viață.

Mă minunez în fața descrierilor exagerate ale lui Jaeyun, care are un gust aparte pentru aventură și independență.

— Te rog să-i povestești asta și lui Ongi mai târziu! Nici nu știu de ce-și dorește să devină mecanic, la cât e de fricos.

Motivul pentru care Ongi s-a oferit voluntar să descarce mărfurile care vin din Glob e că vrea să devină următorul mecanic al trenului. Circulă zvonul că domnul Jo Woong, care lucrează în cealaltă tură după Jaeyun, se apropie de pensie și că șeful de echipă caută deja pe cineva care să-i ia locul.

— Ar fi bine dacă măcar Ongi ar rămâne acasă cu fa-milia...

Vocea lui Jaeyun își pierde din vlagă în timp ce mă uit la ea de parcă n-aș înțelege ce vrea să zică.

— Bunica ta suferă de demență. Va fi dificil dacă Ongi ajunge mecanic și-și petrece timpul mai mult pe drum. N-ar fi cazul ca măcar el să-i fie alături când tu vei pleca pentru cursurile de la Academie?

Deodată, îmi vin în minte cuvintele unei scrisori primite în urmă cu o săptămână.

În ciuda talentului și a potențialului dumneavoastră remarcabil, din păcate...

Academia de Film este cea mai bună instituție de învățământ care produce regizori în Glob. Atât anul trecut, cât și anul ăsta am primit o scrisoare de respingere din partea lor. Mă simt foarte prost să fiu tratată ca o boboacă a Academiei când nu e, deocamdată, cazul.

Jaeyun, care nu are nicio idee despre toate astea, mă bate pe umăr și deschide *Ghidul TV* de săptămâna asta la fotografia regizoarei Cha Seol.

— Când o să devii și tu atât de cunoscută, să nu te prefaci că nu mă mai cunoști!

Mă simt jenată de zâmbetul lui Jaeyun, care arată că urarea ei de bine e sinceră. Regizoarea Cha Seol a fost o studentă talentată care și-a câștigat locul în fruntea promoției sale încă din primul an la Academie. Îi răspund lui Jaeyun cu o voce și mai stridentă, pentru a-mi ascunde sentimentele reale:

— Bineînțeles! Nici nu se pune problema!

Cred că lucrul cel mai important e să creez un serial cu adevărat nemaivăzut, un concept la care niciun regizor nu s-a mai gândit până acum, iar amânarea cu câțiva ani a admerii mele la Academie nu este o mare problemă în sine. Trebuie doar să cred cu adevărat în mine. Dacă nu ar exista speranța, ar fi imposibil de suportat încă o zi din această viață în care toată lumea locuiește în aceleași case ponosite, merge la aceeași școală și face aceeași treabă la aceeași centrală electrică.

*

— Hai! Schimbul doi! Pe poziții!

La auzul strigătelor șefului de echipă, cei aproximativ două sute de muncitori se îndreaptă din toate direcțiile către uriașul motor situat în centru.

— Haideți, să învărtim și astăzi cu sârg!

Muncitorii își ocupă locurile pe niște benzi de alergare aflate în interiorul unor roți, iar șeful de echipă bate din palme să-i strunească. Roțile astea ca de hamster sunt suficient de mari încât să încapă o persoană.

Cei din grupurile cu numere impare aleargă în interior pentru a învărti roata, iar cei din grupurile cu numere pare se așază pe scaunele amplasate în afara roții și rotesc energic folosindu-se de ambele brațe. Metoda de muncă constă în 50 de minute în care muncitorii își mișcă energic picioarele, respectiv brațele pentru a învărti motorul, zece minute de odihnă, urmate de alte 50 de minute, după ce cei din interiorul roții au schimbat locul cu cei din exterior.

Energia cinetică a fiecărei roți care se învărte trece printr-un amplificator și pune în mișcare motorul central. Cea mai importantă energie în societatea actuală este cea produsă direct de mâinile și picioarele muncitorilor. Fără electricitate, nici autobuzele și nici trenurile nu pot circula și nici nu poți fierbe apă de la robinet ca să-ți faci o ciocolată caldă. Dacă nu poți folosi boilerul electric, va trebui să faci duș cu apă rece, iar în acest caz probabil că oamenii vor face duș doar o dată pe săptămână, iar centrala electrică va mirosi tot timpul a transpirație.

Încep să merg în pas alert pe banda de alergare, suficient de repede pentru a-mi menține viteza deasupra nivelului de 6,5 și destul cât să aprind televizorul din interiorul roții.

Când vede ecranele stinse, șeful de echipă se apropie și începe să tune și să fulgere, de scoate pe toată lumea din sărite. Nu ezită să le spună oamenilor că, dacă nu sunt de niciun folos comunității, mai bine să iasă afară, în ger, și să moară de hipotermie.

Pornesc televizorul cu telecomanda atașată de roată, schimb pe canalul 60 și-mi pun căștile în urechi. *Goh Haeri* e emisiunea perfectă când vreau să mă gândesc la altceva. Asta se datorează faptului că am văzut deja toate episoadele și nu mai am nevoie să mă concentrez pentru a înțelege acțiunea.

— Oamenii care nu aleargă mai repede de 6,5 nu sunt decât niște trântori fără viitor! urlă deodată într-un megafon șeful de echipă. Cum poate cineva să facă doar minimul necesar? Ce-i așa de greu să contribuie mai mult la această societate? Ce are de pierdut?

Șeful de echipă se sprijină de mânerul roții mele și mă privește direct în ochi. Ar fi în stare să comenteze în fața mea dacă aș fi Jo Miryu? Pesemne că, dacă ar face așa ceva, s-ar face alb ca varul de frică, întocmai ca domnul Jaeri, azi de dimineață.

Continui să mă gândesc la Jo Miryu pentru a putea să-l ignor pe șeful de echipă. De la cine o aștepta scrisoare? De la familia care a abandonat-o și s-a mutat în alt sat? Sau de la fostul iubit, care încă locuiește în Glob?

— Haideți, dați-i bice cu toții, mai repede! Vreți sau nu să plătiți taxa de vizionare pe ziua de azi?

Toată lumea dă mai repede din picioare, lăsând să se vadă dezaprobarea față de muștrările șefului de echipă. Fiecare sat trebuie să furnizeze prin liniile de înaltă tensiune îngropate în pământ o anumită cantitate de energie Globului de zăpadă. Această energie e folosită pentru a întreține modul

de viață al actorilor din Glob și, drept răsplată, avem voie să urmărim seriile TV cât vrem.

Huruitul și vibrațiile motorului central devin din ce în ce mai puternice. Simt cum maioul mi se îmbibă de respirație și mi se lipește de corp.

— Pe vremea străbunicilor mei, oamenii obișnuiau să-și facă treburile în toalete aflate în curte! strigă șeful de echipă în megafon de la balustrada etajului doi.

Of, iar vechea poveste! Măresc volumul în căști și-mi fixează ochii pe monitorul benzii de alergare. Pentru a crea atmosfera de Crăciun, până la care au mai rămas doar patru zile, canalul 60 redifuzează episoade din viața familiei lui Haeri de la Crăciunuri din alți ani. Într-unul dintre episoade, Haeri poartă la mână brățara cu diamante primită cadou de la mama ei și se joacă cu păpușile. Mama ei o întrebă insistent dacă îi place brățara, dar ea nu are nicio reacție și se concentrează pe joaca cu păpușile. Haeri devenise foarte tăcută în urma unei petreceri de Halloween când se speriasse atât de tare de o fantomă, încât avusese o criză și își pierduse cunoștința. De fiecare dată când o văd pe Haeri din perioada aceea, mi se face milă de ea. Dar, ca și mine, toți fanii ei știu că o să-și recapete zâmbetul drăgălaș în primăvara de după acel incident.

— Mai ales copiilor le era frică de toaletele din curte!

Sunetul megafonului se suprapune peste imaginea cu Haeri cea frumușică.

— De multe ori, când persoana în cauză era somnoroasă, se întâmpla să cadă în groapa plină de rahat.

Privind-o pe Haeri cu brățara de diamant la mână și ascultând povestea despre toaleta din fundul curții, mi s-a părut că asist la povești din două lumi diferite. Bineînțeles că și la noi acasă încă se vede locul unde a fost toaleta. Viața pe